

Valgt blev: *Bladt, Ditlevsen, Horn, Lund Jensen, Kjældgaard, Th. Mikkelsen, Chr. Rasmussen, Chr. Thomsen, Sønderup, Søren Andersen, Erik Eriksen, Niels Eriksen, Helga Pedersen, Clausen (Olufskjær), Fibiger, Reedtz-Thott og Kirkegaard.*

Den følgende sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om tillæg til statshusmandsloven. (Vedrørende forkøbsret, rentebetaling m. v.) og forslag til lov om tillæg til statshusmandsloven.

Valgt blev: *Chr. Rasmussen, Bundvad, Ditlevsen, Horn, Lund Jensen, Teichert, Chr. Thomsen, Sønderup, Søren Andersen, Erik Eriksen, Niels Eriksen, Helga Pedersen, Tesdorpf, Fibiger, Thestrup, Aage Fogh og Skytte.*

Man gik derpå til:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af skattefritagelsen i henhold til lov nr. 117 af 9. april 1933 om lempelse i beskattning til staten af nyopførte bygninger.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1767; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Larsen: Jeg finder det naturligt, at denne lovgivning forlænges, således at muligheden for fritagelse for betaling af skat til staten af visse ejendomme følger med boligstøttelovgivningen, og jeg skal anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Lorentzen: Jeg kan tilslutte mig de bemærkninger, ordføreren for det socialdemokratiske parti fremsatte, og kan anbefale lovforslaget.

Carsten Raft: Jeg er desværre nødt til at opholde mig lidt længere ved problemet, grundet på forhold i de egne, hvor jeg repræsenterer vælgerne. Det er jo, af naturlige grunde, uhyre sjældent, at der er en ejendomsskattedrøftelse her i tinget, men det kan være rimeligt, at der bliver det

ved denne lejlighed. Selve loven er der ikke megen diskussion om. Det er en rimelig foranstaltning, at man letter byggeriet, som det sker her. Det er ikke så forfærdelig meget, det drejer sig om, og at foretage nogen ændring vil ikke være rimeligt i situationen. Er det forresten ikke en lov med tilbagevirkende kraft? Det har jeg en fornemmelse af; den er vel egentlig løbet ud, men det er jo ikke af den slags love, hvor det kan betyde noget og vække nogen samvittighedsbekymring hos os. Men det er først i det øjeblik man ser den sammen med de andre ejendomsskatte love og ser dens virkning særlig i en hurtigt voksende bebyggelse som i den egn, jeg repræsenterer, og i sammenhæng med ydelserne efter de andre ejendomsskatte love, at man begynder at kigge en lille smule på disse forskellige ting. Da vi behandlede boligstøtteloven, var det meget naturligt og rimeligt med den frist, der gives, inden man får udarbejdet et forslag, at man ikke gik ind i en almindelig diskussion om detaljer, men det vil være rimeligt, at det er mig tilladt ved denne lejlighed at gøre opmærksom på, at der opstår betydelige vanskeligheder med hensyn til ejendomsskatterne for disse kommuner. Jeg kan nævne en kommune som Lyngby-Taarbæk. Her er hele skattemassen på 168 mill. kr., men de 68 mill. kr. er fri på grund af den bestemmelse i boligstøtteloven, der giver skattefrihed. For Herlev er det 42 mill. kr. og 30 mill. kr., d. v. s. de tre fjerdedele af hele det ejendomsskattepligtige beløb er fri.

Når nu tingene havde deres normale forløb, ville jo de andre ejere komme til at betale det, som de pågældende kom til at spare. Det kan man selvfølgelig klare på forskellige måder. Der har i 1950 af kommunerne været foretaget visse beregninger, visse opstillinger, der gjorde, at man imødegik denne vanskelighed. Det modsatte imidlertid ministeriet sig; der var nogen tvivl om, hvorvidt det var berettiget eller lovligt, og det skal jeg derfor ikke blande mig i. Da forholdet mellem ejendomsskatterne og andre skatter jo er bundet, må man disponere for 4 år ad gangen, og det vil sige, at man i virkeligheden disponerer lidt til den ene side i begyndelsen og lidt til den anden side i

[Carsten Raft.]

slutningen, men meget let kommer til at disponere forkert, så det hele er i uro. Ministeriet har mig bekendt erkendt disse vanskeligheder, idet man f. eks. for Herlev kommune med disse hårde procenter har givet en aftrapning; der gør, at man slipper udover vanskelighederne, og jeg henstiller, når man nu arbejder med boligstøtte-loven, om det ikke var rimeligt at indføre den ganske enkle bestemmelse, som ville afgøre hele spørgsmålet, at kommunerne år for år kan afgøre forholdet mellem ejendomsskatter og andre skatter. Jeg beder ikke om noget svar i dag, det er naturligt, at man må kigge på sådan noget i sammenhæng, men det ville løse problemet, alt ville være i orden, og disse manøvrer og vanskeligheder, man har i øjeblikket, ville man være fri for.

Der er ingen tvivl om, at loven er tænkt og givet på et tidspunkt, hvor hele denne fantastisk ekspansive udvikling ikke fandt sted, og hvor man ikke kom til de resultater, som nu må forbløffe, nemlig at $\frac{3}{4}$ af ejendomsskyldværdien er fritaget for skat på grund af denne lov.

Endelig vil jeg gerne have lov til, idet jeg som sagt mener, at disse ejendomsskatteproblemer hænger sammen, fordi de samlet giver en byrde på ejendommene, som aldrig før har været så stor, at gøre opmærksom på, med hvilken forrygende fart mange amts-ejendomsskatter stiger. Værdien er steget kolossalt i de sidste 10—15 år i et amt som Københavns amt. Til en vis grad mener man nok fra beboernes side, at vurderingsgrundlaget, kriteriet, værdien i handel og vandel, er noget tvivlsomt, for de folk er jo ikke spekulanter, og de behandles i virkeligheden som spekulanter. Men jeg tør sige, at bortset fra en 10—20 pct. af husene, som ofte skifter ejer, er det sådan, at på villavejene med de små huse skifter villaerne meget sjældent ejer. Man tænker ikke på at vurdere husene; kun når man får at vide, at et hus i nærheden er solgt, og at man der har opnået den og den pris, tænker man lidt over det,

ellers er det noget, som ikke kommer den mand ved, der har sin faste bopæl og bliver ved at bo på det pågældende sted. Men promillerne er steget meget stærkt, grundskyldpromillen og bygningspromillen er steget meget stærkt, og resultatet bliver, at det hele stiger ganske kolossalt i et amt, der udvikler sig, og stiger langt, langt ud over befolkningstilvæksten.

Lad mig nævne — for at føre det ind i dagliglivet — at for sådan et lille skikkeligt hus, som jeg har, et ganske almindeligt hus, betales der en 60 kr. om måneden i ejendomsskatter; det er dog næsten halvdelen eller op imod halvdelen af, hvad der betales i København for en tilsvarende lejlighed i et ældre hus; det er op imod, hvad renten af prioriteterne ved en almindelig, rimelig, forholdsvis høj prioritering betyder. Det er altså blevet en betragtelig byrde, og jeg gør opmærksom på — idet det ikke har brod til nogen som helst side, det er en udvikling, vi sammen har været med til at føre igennem — at der derved er kommet et meget hårdt pres på de folk, der har en ejendom. Man kan sige, at det er der også kommet på lejerne, og det er selvfølgelig rigtigt; men det falder hårdt på ejerne, for i deres tilværelse repræsenterer ejendommen og bopælen mere. På den anden side er det en udvikling, samfundet er interesseret i, at enhver såvidt muligt har sit eget hus; men det virker skræmmende med disse høje og stadig stigende ejendomsskatter, som i virkeligheden for mange små mennesker, der har deres eget hus og ikke har så forfærdelig mange ressourcer, kan bringe det spørgsmål frem, om de kan beholde huset eller ikke kan beholde det. Der er i virkeligheden her tale om en meget betydelig særskat på et af de tre b'er, de berømte tre b'er, som i sin tid figurerede så stærkt, en særlig skat på boligen, på en særlig værdi, og jeg tror dog, at alle i denne sal er enige om, at det var ønskeligt, at alle de mennesker, der har lyst til at have hus, også kunne komme til at besidde et sådant.

Der er ikke nogen grund til at tro, at denne

[Carsten Raft.]

udvikling holder op, at f. eks. amsudgifterne skulle falde, når man tænker på, hvordan hospitalsudviklingen er, idet jo mange, mange flere mennesker end før går gennem hospitalerne, og behandlingen er meget mere effektiv, hvilket utvivlsomt giver et langt større og bedre samfundsmæssigt resultat; men det medfører samtidig, at udgifterne bliver større og faktisk ustandseligt stiger.

Jeg henstiller altså — og jeg gør det på mit partis vegne — at regeringen øje til øje med disse meget store promiller, disse meget store afgifter og den store indflydelse, de har for en betydelig del af befolkningen, overvejer, om man bør vente, til skatte-lovene er endeligt gennemarbejdet, med at tage sit standpunkt i dette spørgsmål. Man kan næppe rette bebrejdelser mod denne regering, da den ikke er ældre, end den er; men vi har jo længe arbejdet med skatte-lovene og alt det dér, bl. a. i skattekommissionen, og der er vel ikke nogen af os, der venter, at det arbejde skal blive færdigt, før vi kommer hjem til grundlovsdagen; der kan vel også gå en vinter til. Jeg henstiller derfor på mit partis vegne til regeringen, om det ikke var rimeligt, at man overvejede på dette tidspunkt at standse den uro, der er hos titusinder af små husejere rundt omkring i disse kvarterer, og at give dem en tryghed for, at denne særskat, som det jo til en vis grad er, ikke kommer til at forstyrre deres fremtid.

Det var nogle få betragtninger, som jeg — ud fra et grundlag, der kun har en rent principiel forbindelse, det indrømmer jeg, med det, mit ordførerskab gælder — gerne har villet gøre opmærksom på, hvad ejendomsskatterne som problem efterhånden er kommet til at betyde for disse dele af befolkningen. Jeg vil aldeles ikke indlade mig — og har heller ikke forudsætninger for at gøre det — på en teoretisk diskussion om ejendomsskatter, direkte skatter o. s. v., men jeg vil bare gøre opmærksom på, at lige så snart en i og for sig fornuftig skat stiger så højt, at den kommer til at gnave, så melder problemet sig, og så er det rimeligt, at de folk, der har ansvaret for skatternes stigning, tager under overvejelse, om det ikke var på tide at sige stop og søge en lettelse gennemført.

Skytte: Jeg var lidt i tvivl om, hvorvidt jeg havde forlangt ordet til det rette punkt på dagsordenen, men da jeg alligevel stadig går ud fra, at det er forslag til lov om forlængelse af skattefritagelse for nybygninger, vi behandler, skal jeg på mit partis vegne anbefale dette forslag til vedtagelse.

Alfred Jensen: Jeg var ikke i tvivl om, at jeg havde forlangt ordet til det rigtige punkt på dagsordenen, selv da jeg hørte det ærede medlem hr. Carsten Rafts udredning af de problemer, der foreligger for en masse små husejere. Jeg erkender, at der er et problem her, som man bør tage op til overvejelse og undersøgelse, for der tiltrænges foranstaltninger på dette felt; men jeg må erkende, at det har en meget periferisk forbindelse med det forslag, der er til behandling. Her drejer det sig om at give skattelettelse for at fremme byggeriet, og det er der i allerhøjeste grad brug for, idet der er mangel på boliger. Det er imidlertid givet, at de forslag om forlængelse af lempelser eller støtteordninger, der har været forelagt fra regeringens side i denne samling, aldeles ikke er tilstrækkelige. Det har jeg udtalt mig om ved tidligere lejlighed og skal ikke komme ind på her, men blot sige, at der må større og mere omfattende foranstaltninger til end foreslået. Det er også bemærkelsesværdigt, at socialdemokratiet, da det stod i opposition, havde planer og forslag nok om støtte til byggeriet, om opførelse af 12 000 lejligheder og om ekstraordinær støtte, således at det, der blev bygget, kunne opføres til en mindre leje for dem, der skulle overtage boligerne. Det har man ikke mærket noget til, og netop her burde der sættes ind.

Jeg vil også understrege — da vi jo altså også tager periferiske ting med — at man også foreslog en forlængelse af nedsættelsen af ydelsen i det byggeri, der blev opført efter 1938-loven, og til trods for, at forslaget her ikke har noget som helst at gøre med boligstøttelov eller lejelov, men udelukkende er et forslag for at hjælpe dem, der bor i de boliger, som opføres i henhold til denne lov, fatter man jo ikke, hvorfor man ikke kommer med et forslag, som sikrer disse lejere — eller skal vi kalde dem ejere, eftersom det vel er andelslejligh-

[Alfred Jensen.]

heder — en billigere leje, altså en lettelse i ydelsen, i samme tidsrum, som er foreslået for den, jeg regner om nogle dage forlængede boliglov, 20 år.

Jeg skal efter disse bemærkninger igen forsikre om, at vi er velvilligt indstillet overfor forslaget.

Oluf Pedersen: Vi mener, det er rigtigt, at man fritager nybygninger for skat, og der kan fra vor side ikke være nogen betænkelighed ved at gå med til det foreliggende lovforslag.

Det er rigtigt, når det har været nævnt her fra konservativ side, at der er nogle problemer der, hvor man har de mange nybygninger, og hvor man har en promise, som gør, at der på de ældre bygninger bliver en forholdsvis stor stigning i skatten. Det var det problem, der forelå i fjor ved den sidste vurdering. Retsforbundet stillede forslag om, at man satte stop for bygnings-skatten, så at den ikke kunne stige. Vi fik mig bekendt ingen tilslutning fra konservativ side; det ærede medlem hr. Carsten Raft havde fuldstændig tabt mødet på det tidspunkt; man ville ikke være med dertil. Hvis man var gået med, ville man imidlertid have været fri for de bekymringer, man nu har. Jeg synes, der er grund til at sige, når der nu klages over de høje bygnings-skatter, at den venstre-konservative regering ville jo ikke være med til at give større fritagelse; vi havde i fjor, da der forelå en ny vurdering, vanskeligheder ved at få den til at give så stor fritagelse, som var nødvendig for at neutralisere forhøjelsen.

Nu siger det ærede medlem hr. Carsten Raft, at ejendomsskatterne er steget, men der er grund til at gøre opmærksom på, for det første at de andre skatter er jo steget endnu mere, og for det andet at ejendomsskatterne og jordskatterne, byrderne på jorden, er dog ikke steget så meget, at de har været i stand til at hindre, at priserne på jord er steget; ejendomsskatternes stigning har ikke været i stand til at hindre den stigning af jordværdien, som har fundet sted.

Lad mig så til det ærede medlems sidste bemærkninger sige, at jeg kunne godt tænke mig, man havde gjort fristen lidt længere end til 1. januar 1955. De problemer, man

her er inde på, drøftes jo i grundskyldskommissionen, og jeg er ikke sikker på, at vi i kommissionen bliver færdig, sådan at det vil være muligt at få forslag frem til og igennem folketinget til 1. januar 1955. Jeg kunne godt tænke mig, at man satte fristen til 1. april 1955; til den tid vil jeg dog håbe det skulle være lykkedes at få en grundig nyordning af de problemer, der her foreligger.

Finansministeren (Kampmann): Jeg takker for den almindelige tilslutning til gennemførelsen af dette lovforslag.

Det ærede medlem hr. Carsten Raft benyttede lejligheden til at fremsætte et par spørgsmål til mig, og selvom spørgsmålene måske i lige så høj grad kan siges at vedrøre min kollega indenrigs- og boligministeren, skal jeg prøve at besvare dem.

Jeg skal ikke fremsætte mere almindelige principielle udtalelser om ejendomsbeskatningen, det ville tage for lang tid, og jeg er heller ikke tilstrækkelig forberedt herpå, men jeg vil sige, at den tankegang, at man skulle gå over fra en 4-årlig til en årlig fastsættelse af ligningsforholdene, synes jeg må kunne tages op til sympatisk overvejelse; men på den anden side er der en væsentlig forskel mellem de rene sognekommuner og forstadskommunerne. Der kunne imidlertid tænkes en mellemløsning af en eller anden art. Dog afhænger også løsningen af dette problem af, hvordan man vil indrette ejendomsbeskatningen, særlig beskatningen af bygninger, på længere sigt. Hvis man vil nå dertil — hvad man har været inde på i skattekommissionens betænkning — at fiksere bygnings-skylden, falder en del af disse problemer væk, og jeg ser med sympati på denne tankegang, ja, endda med så stor sympati, når det drejer sig om amtskommunal bygnings-skyld, at jeg kunne tænke mig, at man måske kunne nå frem til at blive helt fri for bygnings-skylden — jeg understreger: ikke for den amtskommunale grundskyld, men for den amtskommunale bygnings-skyld. Det afhænger imidlertid af, hvorledes man kan snakke sig tilrette om udgifterne i amterne. For hvis man ikke kan lægge et vist loft over amternes udgifter, kan man ikke forlange, at amterne skal opgive disse indtægter. Jeg tror, man kan

[Finansministeren.]

regulere amternes udgifter, således at de kan klare sig med amtskommunal grundskyld, som er den største indtægtskilde for amterne. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige mere herom.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen ville gerne have loven forlænget til 1. april 1955 i stedet for til 1. januar. Jeg tror dog ikke, dette er nødvendigt. Denne lov følger forlængelsen af boligstøtteloven, § 58 i dette lovforslag, og da jeg forstår, at man er enig om at forlænge boligstøtteloven til 1. januar 1955, synes jeg, det er rimeligt at nøjes med den forlængelse også her. Så kan man til den tid se på, om man er færdig med boligstøtteloven.

Carsten Raft: Jeg takker den højtærede minister for den imødekommende modtagelse af de tanker, jeg fremsatte. Selvom det naturligvis kan siges, at det var lidt periferiske bemærkninger, har vi dog nu opnået en vis forståelse på disse områder. Jeg takker for ministerens tilsagn om muligvis at gå over til en årlig fastsættelse af ligningsforholdene, og jeg tror også, vi kan stille os sympatisk overfor ministerens tanker med hensyn til den amtskommunale bygningssskyld. Spørgsmålet er vel så, hvor indtægterne skal tages, men det er en sag for sig.

Jeg ved, det er en indre hemmelighed i ministeriet, hvornår man mener man kan blive færdig med alt dette, men i betragtning af det tempo, der hidtil har været, beder jeg alligevel ministeren overveje, om ikke det vil være rigtigt til betryggelse for de mennesker, der har betydelige vanskeligheder, at sætte en foreløbig grænse for bygningssskatterne. Vi har jo tidligere rettet i amtskatterne til støtte for landbruget, da man i sin tid foretog det specielle indgreb; vi har altså før ydet lettelse, og et midlertidigt stop skulle vel i og for sig være en tanke, som slet ikke foregriber resultatet af de forhandlinger, der skal føres.

Jeg kan sige til det ærede medlem, der talte for retsforbundet (Oluf Pedersen), at jeg har meget tit aktioneret med hensyn til ejendoms-skattelove; engang aktionerede jeg sammen med en anden med hensyn til fradragene, og først ovre i lands-

tinget fik vi ændret loven, sådan som jeg ville have det. Jeg synes også, man kan sige, at den tale, som den tidligere højtærede finansminister holdt om skattereformen, ganske klart behandlede problemerne med hensyn til de amtskommunale ejendomsskatter, så jeg tror, vi fra vor side har været forholdsvis aktive.

Jeg forstår godt, at det ærede medlem fæster sig ved priserne; ja, de er steget, men jeg ville så gerne have, at man trængte igennem den almindelige økonomiske og politiske tankegang med hensyn til disse priser. Jeg gør opmærksom på, at de mennesker, der regner med at skulle sidde i deres hus foreløbig og slet ikke tænker på at sælge huset, i og for sig er ligeglade med, om priserne er stegt; de føler kun skatterne, det er det, der bestemmer deres indstilling.

Oluf Pedersen: Jeg er fuldstændig enig i de betragtninger, det ærede medlem hr. Carsten Raft gjorde gældende. Det er ganske urimeligt at opretholde den beskatning af bygninger, som man har i øjeblikket. Det er i virkeligheden en dobbeltbeskatning, idet den mand, der har formue anbragt i bygningen, skal betale skat to gange, hvor andre slipper med een gang. Jeg hilser med tilfredshed, at det standpunkt, som jeg indrømmer har været det ærede medlem hr. Carsten Rafts særstandpunkt, nu tilsyneladende er blevet partiets standpunkt. Det ville være morsomt, hvis det konservative folkeparti nu gik imod bygningssskatterne.

(Kort bemærkning).

Kristen Amby: Jeg havde glædet mig til, at vi nu kunne være kommet til et fornuftigt sagligt standpunkt i hele dette virvar af ejendomsskatter, men det lader til, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen absolut skal have den lille politik ud af det.

Jeg må sige til det ærede medlem, at det er skam ikke noget nyt standpunkt hos det konservative folkeparti, at man hævder rimeligheden i at begrænse, lægge loft over eller helt gå bort fra bygnings-skatterne i ejendomsbeskatningen og kun holde sig til jordskatter. Det er jo partiets gamle synspunkt, det, der var gældende,

[Kristen Amby.]

da vi havde hartkornsbeskatningen, og mig bekendt har vi sagt gang på gang, at selve den idé, der lå bagved, var rigtig. Det er altså ikke bare i de store kommuner, Gentofte og andre, men hele landet over, at det spørgsmål har relevans: er det fornuftigt og rigtigt, at man bygningsbeskatter en mand, der ved siden af at betale skat, som han jo skal, bygger hensigtsmæssige bygninger til sit erhverv, og beskatter ham des hårdere, jo mere han moderniserer og rationaliserer. Det er et meget bredere spørgsmål end blot spørgsmålet om villa-ejerne. Her vil jeg sige til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, at han skal ikke være bange for de konservatives synspunkt, når dette spørgsmål virkelig kommer til behandling. Vi kan forhåbentlig efter den højtærede finansministers udtalelser her få ikke blot en særbehandling vedrørende disse særlige kommuner, men også en principiel behandling af spørgsmålet vedrørende bygningskatter i det hele taget.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det ærede medlem har misforstået mig, hvis han tror, at det, det her drejer sig om, er en lille politik. Nej, det, jeg har forsøgt på, er at få det ærede medlem hr. Carsten Rafts lille politik ind under en større synsvinkel, at få den gjort til en større politik, som det jo er, at det konservative folkeparti, der som det gamle højre var tilhænger af hartkornsskat, byrden på jord og gennem mange år derefter har været tilhænger af bygningskat, nu forlader den. Jeg ved godt, at det ærede medlem hr. Kristen Amby har været klogere end det konservative folkeparti som helhed, men partiet som sådant har været tilhænger af bygningskat, og jeg noterer med stor tilfredshed, at man nu forlader bygningskatten, som man så sent som for blot to år siden holdt hånden over.

(Kort bemærkning).

Kristen Amby: Ja, jeg indrømmer, at jeg er så forfængelig, at enhver lille kompliment, også fra det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, glæder mit stakkels hjerte, men jeg synes ikke, komplimenten er helt fortjent. Jeg er bestemt ikke klogere end mit parti, men det

glæder mig, at mit parti har været så klogt, at vi i de senere år, hver gang man i denne relation har behandlet disse spørgsmål, har peget på — det er ikke blot mig; har jeg gjort det, så har jeg gjort det på partiets vegne, så har det været som ordfører ved behandlingen af boligloven og byggestøtte-loven — at man i virkeligheden burde komme væk fra bygningskatten og over til skat på jorden. At man så i en given situation, når man står som regering, ikke i farten lige kan imødekomme, hvad det ærede medlem ønsker med hensyn til det ene eller det andet, er noget andet. Den højtærede indenrigsminister vil også opdage, at det er ikke så ligetil i en bisætning at få gennemført større reformer.

Når jeg vendte mig imod det ærede medlem hr. Oluf Pedersens udtalelser om det ærede medlem hr. Carsten Raft, var det, fordi det ærede medlem nu absolut skulle have slået fast, at nu var endelig disse halvtossede konservative, der først var tilhængere af hartkornsskat og bagefter lige så fanatiske tilhængere af bygningskat, endelig vendt om, altså kendsgerningerne var blevet dem for stærke. Sådan ligger det jo slet ikke. Det var det, jeg kaldte den lille politik. Det ærede medlem skulle hellere glæde sig over, at hans hovedsynspunkt nu virkelig har mulighed for at trænge igennem i et enigt folketing. Jeg indrømmer, at der er store problemer knyttet til spørgsmålet om en rigtig ejendomsbeskatning. Vigtigere end at lave sådanne små forpostfægtninger er det at slå fast — og det synes jeg man skal i denne debat — at der er mulighed for med dette folketing at få gennemført det, som både det ærede medlem og jeg ønsker.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det ærede medlem hr. Kristen Amby tager fuldstændig fejl, hvis han ikke tror, at jeg er glad over den svingning, der er sket i det konservative folkeparti. Jeg ved godt, også fra grundskyldskommissionen, at det ærede medlem hr. Kristen Amby principielt er tilhænger af fuld grundskyld, men min partifælle, tidligere folketingsmedlem Gregersen, var i sin tid ude for, da han gjorde opmærksom på det overfor det konservative folkeparti

[Oluf Pedersen.]

folketingsgruppe, at den daværende formand for gruppen svarede: ja, det er rigtigt nok, at det ærede medlem hr. Kristen Amby er tilhænger af fuld grundskyld, men han er jo også nu kommet ud af kommissionen.

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke fjerner sig altfor meget fra det foreliggende lovforslag.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby har ordet for en kort bemærkning.

Kristen Amby: Ja, det drejer sig dog om nogle grundskatter, selvom det her er bygningsskatten, højtærede formand.

Jeg er stadigvæk tilhænger af fuld grundskyld, og det var en meget stor oplevelse for mig at være med i den kommission, men oplevelsen mundede ud i, at da det skulle forklares, hvad fuld grundskyld virkelig var, var det både det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og de sagkyndige umuligt at forklare det.

Socialdemokraterne stillede dengang et efter min mening aldeles udmærket forslag, som jeg er ked af vi ikke fik igennem, nemlig om en 4 pct.s grundskyld og så erstatning til grundejerne. Hvis det var blevet vedtaget, havde vi været ude over alt dette. Nu fortæller det ærede medlem hr. Carsten Raft os, at man har en procent i Københavns amt på omtrent 3. Læg dertil de kommunale ejendomsskatter, så er vi oppe på 4 pct. Går vi til Sydhavsøerne, er vi oppe på 5—6 pct., ikke promise. Havde vi gennemført, hvad der dengang forelå forslag om, var ingen gået for nær; der var givet en erstatning til dem, der måtte af med en ekstra skat. Om det er mit partis synspunkt, ved jeg ikke, men det er mit, og jeg tror, det i virkeligheden er i overensstemmelse med det, der var mit partis synspunkt i begyndelsen af dette århundrede.

Formanden: Jeg gentager, at dette ikke må blive en almindelig grundskyldsdiskussion.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det ærede medlem hr. Kristen Amby siger nu, at han er tilhænger

af fuld grundskyld i den form, den havde i det socialdemokratiske forslag. Så skal det ærede medlem ikke være ked af det, for det forslag, man arbejder med i kommissionen, bygger i og for sig på det samme grundlag.

Jeg gør imidlertid opmærksom på, at det ærede medlem ikke har forstået det socialdemokratiske forslag. Det gik nemlig ud på 3½ pct. grundskyld — eller eventuelt 4 pct. med den høje rentefod — udover hvad der i forvejen blev pålignet i de forskellige kommuner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 138 af 29. marts 1947 om foranstaltninger til imødegåelse af ungdomsarbejdsløshed.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1865; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3021).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Larsen: Det forslag, vi her har til behandling, kan jeg anbefale. Den eneste ændring i den nugældende lov, der foreslås, er, at den revisionsbestemmelse, som har stået i denne lovgivning gennem årene, falder bort.

Loven som sådan er i allerhøjeste grad en rammelov, hvorefter snart sagt alle slags foranstaltninger, der tager sigte på bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed, kan iværksættes. Da et politisk udvalg følger alle de problemer, der kan opstå omkring spørgsmålet om ungdomsarbejdsløshed, og dette tillige er rådgivende organ for ministeriet og administrationen, har i alle tilfælde 4 af de partier, der er repræsenteret her i tinget, til enhver tid mulighed for at følge denne lovs virkninger på nærmeste hold, således at ændringer kan gennemføres, hvis der skulle opstå problemer, uden at vi skal have loven til periodiske behandlinger her i tinget. Behandlinger med 3 års mellem-